

Na panství Queensland se vraždilo

Zábavnou detektivní grotesku **Queensland** uvedlo v rámci doprovodného programu GRAND Festivalu smíchu pardubické Divadlo Tří. Groteska nás zavedla na panství Queensland, kde byla při slavnosti večeri zavražděna hraběnka, již sídlo patřilo. Vyšetřování záhadné vraždy se chopil neschopný detektiv, který byl na večeri náhodou přítomen. Tak začal hodinu a půl dlouhý maraton za nalezením vraha, v němž řada rozličných překážek vytvářela velmi komické situace. Nejlepším hereckým výkonem byl detektiv v podání Tomáše Novotného (syna pardubickým herců Dagmar a Pavla Novotných). Ten si s rolí přihlouplého leč zvědavého detektiva skutečně pohrál. Výborně a jednoduše vyřešená byla scénografie. Pokoj byl vytvořen jen paravanem a židlemi. Na malém prostoru tak inscenátoři vytvořili iluzi luxusního pokoje a navodili tím i zábavnou atmosféru. Břítý humor komedie pak diváky bavil po celou dobu a přítomným nedovolil ani se pořádně nadechnout.

KrP

Připravil Radek Smetana, Východočeské divadlo Pardubice

Realizaci projektu podporuje

PARDUBICKÝ KRAJ

Pardubice

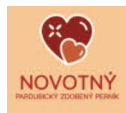

NADACE ČEZ

Hlavní sponzor festivalu

Sponzoři festivalu

Významní sponzoři festivalu

člen skupiny enteria

Sponzor cen festivalu

Sponzor Kuličky smíchu

Rozvojový fond Pardubice a.s.

Hlavní mediální partner

Mediální partneři festivalu

Ubytování zajišťuje

GRAND Festival smíchu se koná pod záštitou ministra kultury ČR Daniela Hermána; hejtmana Pardubického kraje Martina Netolického; primátora města Pardubice Martina Charváta a prezidenta Herecké asociace Jiřího Hromady. Za finanční podpory Ministerstva kultury, Pardubického kraje a Statutárního města Pardubice.

16. GRAND FESTIVAL SMÍCHU

25. leden – 1. únor 2016
Východočeské divadlo Pardubice

VII. FESTIVALOVÉ NOVIN(K)Y

neděle 31. 1. 2016

Dnes soutěží... Divadlo F. X. Šaldy Liberec

Divadlo F. X. Šaldy Liberec navštíví GRAND Festival smíchu letos již popáté, tentokrát s komedií Škola žen francouzského klasika Molièra. Není krásnější představa než inscenovat klasiky v takovém prostoru, jaký má k dispozici právě liberecký soubor. Pardon, soubor – soubory! V libereckém divadle, které patří k nejstarším divadlům v republice, spolu totiž působí soubory hned tři: činohra, opera a balet; jež mají dohromady bezmála 100 členů (včetně orchestru). Přitom činoherní soubor, který máme v našem divadle jako jediný možnost vidět, je souborem nejmladším. Až do roku 1945 se v Liberci hrálo převážně v němčině a česká představení zajišťovaly pouze hostující společnosti. Po druhé světové válce bylo ustaveno Zemské oblastní divadlo v Liberci a pod vedením režiséra a později ředitele Jaroslava Novotného (téhož, který působil také ve VČD) se zde zformoval stálý činoherní soubor. Ten dnes využívá jednak budovu Šaldova divadla, o níž se dělí s operou a baletem, a také studiovou scénou, tzv. Malé divadlo.

Za svůj vznik vděčí budova libereckého divadla vlastně nešťastné náhodě, a to vyhoření Soukenického divadla v roce 1879. Tak jako v mnoha městech po vzoru ideje Národního divadla byl ustaven i zde divadelní spolek, který následujícího roku vyhlásil sbírku mezi občany. Poměrně rychle pak bylo přikročeno k výběrovému řízení, projektům a realizaci stavby (na rozdíl třeba od našeho pardubického divadla, kde celý proces shromáždění financí a dalších příprav zabral několik desetiletí). Liberecké Stadttheater stálo během necelých čtyř let a bylo otevřeno roku 1883, tedy ve stejném roce jako obnovené Národní divadlo v Praze.

Teď už vám stačí jen zavřít oči a představit si majestátní budovu vídeňských architektů skrývající honosný novobaroční interiér s bohatou štukovou výzdobou a malovanou opou rakouského mistra Gustava Klimta s tématem Triumfu lásky a už víte, kde je teď „doma“ slavný Molière. AnH

Pardubice navždy zůstanou v srdci Martina Polácha

Dnes bude o titul Komédie roku 2015 usilovat liberecké Divadlo F. X. Šaldy s představením **Školy žen** od Molièra. Co si o festivalu, myšlence díla i mnohém dalším myslí hlavní hrdina liberecké komedie a bývalý člen pardubického souboru **MARTIN POLÁCH**, se dozvíte v rozhovoru. . .

Jak se těšíte na GRAND Festival smíchu a co pro vás symbolizuje?

Na GRAND Festival smíchu jedu již počtvrté. Tentokrát se těším velmi, protože vezeme čerstvou komedii, která v Liberci sklídila úspěch. Tento festival pro mě symbolizuje dobrý a záslužný počin. Když má divadlo vlastní festival, dokonce festival zaměřený na dobrou náladu, dělá to vždy jen radost.

Jak se vám hraje role Arnolfa v Molièrově Škole žen?

Hraje se mi moc dobře, protože spolupracovat s Ivanem Rajmontem bylo vždy něco výji-

mečného. Myslím si, že Ivan udělal tuto hru jednoduše, ale poctivě. Dal nám kus opravdového divadla, a s tím se hraje vždy skvěle.

Jaké role hrajete nejraději a máte ještě nějaké vysněné?

Měl jsem vysněnou roli a to se mi už splnilo. Zahrál jsem si Cyrana z Bergeracu. Mám rád čitelné a dobře napsané postavy, které chápu a mohu do nich dát kus sebe. Díky tomu, že jim rozumím, jim pak porozumím i divák.

Je vám bližší práce v rozhlasu, televizi, nebo na divadle?

Mám rád všechny druhy herecké práce, ale samozřejmě nejbližší mám k divadlu, kterým se žívím. Moc rád pracuji v rozhlasu, když se mi poštěstí něco nahrát. Nebráním se ale ani televizi. Každý druh má něco do sebe. Za nejzajímavější považuji práci v rozhlasu, protože skýtá obrovský prostor pro posluchačovu fantazii. V rádiu můžu vypadat úplně jinak než ve skutečnosti. Můžu se stát černochem, liliputem nebo i pohádkovou postavou. Každý posluchač si mě může představit podle své libosti. Na rozdíl od televize a divadla, kde dáváte figuře vizuální obraz, čímž se stává konkrétní. V rozhlasu cítím větší prostor pro fantazii a to mě baví!

Stalo se některé divadlo vaší srdeční záležitostí?

Tím se jednoznačně stalo Východočeské divadlo. Tady hrál můj tatínek, který mě od mých pěti let bral s sebou. Poznal jsem divadlo i ze zákulisí. Poprvé jsem zde ucítil vůni líčidel a mastixu, kterým se lepí vousy a paruky. Poprvé jsem zblízka viděl kostýmy, rekvizity i scénu a tady jsem se rozhodl, že chci a musím dělat divadlo, což se mi naštěstí povedlo. Dokonce jsem v Pardubicích začínal v angažmá. Pardubické divadlo je můj hereckou kolébkou. Přestože dvacet tři let hraji v Liberci, velký kus mého srdce patří Pardubicím.

Co byste popřál divákům GFS?

Divákům bych popřál, aby je festival vyzásobil dobrou náladou, která jim vydrží, pokud možno, až do dalšího ročníku.

JaM

Lidská tragikomedie je mou srdeční záležitostí, přiznává Břetislav Rychlík

Patronem soutěžního večera GRAND Festivalu smíchu při představení Lidské tragikomedie Divadla v Dlouhé se stal herec a režisér **BŘETISLAV RYCHLÍK**. . .

K Lidské tragikomedii Ladislava Klímy máte osobní vztah. Ve světové premiéře v roce 1991 v HaDivadle jste v ní pod režii Arnošta Goldflama hrál roli Vladimíra Shoře. Jaké jsou vaše bezprostřední dojmy z dnešního představení téže hry?

Byl jsem na to strašně zvědavý, ale musím přiznat, že jsem měl i trošku strach, přestože jsou herci Divadla v Dlouhé mí dlouholetí přátelé a Hanku Burešovou velmi oceňuji. Měl jsem strach takový, jaký má člověk, když je něco jeho srdeční záležitostí. Přece jenom jsme byli první, kteří to hráli, a ta inscenace, jak by se dneska řeklo, byla tehdy kultovní. Hráli jsme ji dlouhá léta a já umím skoro nazpaměť texty všech svých kolegů. Inscenace z Dlouhé je velice dobrá, četl jsem i různé kritiky.

Ta naše byla samozřejmě víc posunutá do takové existenciálnější tragikomičnosti, ale to vůbec nevadí, jsem naopak strašně rád, že to udělali, jak to udělali. Musím říci, že mě taky nadchla scéna mého přítele Martina Černého, který se mnou spolupracoval již na řadě inscenací.

Vzpomenete si na samotné zkoušení inscenace Lidské tragikomedie?

HaDivadlo bylo tehdy mimořádně sebranou skupinou lidí. Slyšeli jsme na sebe a měli společný humor a společný světonázor. HaDivadlo mělo šťastnou hvězdu, která mu svítila, a to zažije člověk v nějaké divadelní generaci jednou za život. Nám se to dařilo držet asi od roku 1982 a doba těch typů tragikomických a hořkých představení Klímou do značné míry vyvrcholila. Pamatuji si, že nás to zkoušení strašně bavilo, ale nevěřili jsme, že to bude lidi zajímat. Byl rok 1991, bylo po revoluci a najednou se začaly hrát tituly do té doby zakázané — Havel, Uhde, Topol, Pavlíček, Kundera.

V současné době režirujete tady ve Východočeském divadle hru Josefa Topola Konec masopustu. Můžete říci proč zrovna tento titul? Promítá se do toho rovněž nějakým způsobem to, že jste dokumentarista a filmař?

Topola jsem chtěl dělat dávno. Vlastně již od začátku 90. let myslím na jeho dvě hry — Slavíka k večeři a Konec masopustu. Rovněž do mě lidé z okruhu Otomara Krejčí stále hučeli, hlavně pan dramaturg Karel Kraus, který předloni zemřel, že bych to měl udělat. Z hlediska dokumentárního jsem to nijak nespojoval. Faktem je, že jsem aktivním účastníkem každoročních fašánků, to je moravská a slovenská obdoba masopustu. Folklor je ale něco jiného než divadlo. Spíš je problém odpoutat se od toho a transformovat věci, které člověk zažije na fašánku, aby fungovaly i na jevišti. Možná z hlediska hereckých připomínek je to docela dobré, že člověk rovněž ví, co průvod na fašánku dělá v průběhu celého dne.

Je pro vás režijně lákavější tragédie, či komedie? Máte v tomto ohledu nějaké preference?

Ne, nemám preference. Já jsem z autorského divadla, kterému se říká divadlo tématu. Pro mě je určující lidské téma, a od toho se odvíjí všechno. I svým studentům radím, aby si dopředu neříkali, že to udělají jako grotesku nebo jako tragédii. Žánrově jsem se nikdy nevymezoval. Samozřejmě, že mám rád věci namíchané, spíš asi ty tragikomické, hořké nebo groteskně hořké polohy, protože život taky není jenom srandovní, nebo jenom vážný.

NiP